

NAŠIM MLADIM BRALCEM

LASTOVKE

V zgodnjih urah tistega de-
zevnega poletnega dne se je vas
potopila v molk, da je bilo sli-
šati le šum potoka in lajež psov,
ki so besno napenjali verige na
borjatih.

Nekje za vrtovi je zaregljala
strojnica. V tišino se je zarezal
bolesten krik, nato pa je nekdo
prbežal iz grmovja ob potoku,
švigal čez kolovoz in izginil
za vogalom nizke, s slamo krite
hiše.

Obrazi za šipami so se vzne-
mirili in se še bolj približali
drug drugemu. Vsa vas je tre-
petala v mučni bojazni: Ali je
ranjen? Da bi jim vsaj ušel, da
ne bi še njega ubili... Na le-
dini za vasjo je ležalo mrtvo
truplo.

V slamanati koč blizu potoka
sta ždeli pri oknu mlada žena in
drobna deklica, njena hčerka,
ki je slonel materi na prsih in

poslušala, kako ji čedalje nemir-
neje bije srce.

»Ali je kaj hudega, mama?«
»Ne boj se, Marjetka, saj si
pri meni.«

Pod oknom so se prikazale
sive čelade. Nato udarec po vr-
atih in surovo vpitje v veži —
v hišo so vdrli sovražniki...

»Kje je bandit?«
Stala je med njimi, ne da bi
spregovorila besedo. Vprašanja
in pogledi so jo zmedli, da ni
opazila ni, kdaj se ji je Marjet-
ka izmuznila iz rok.

Marjetka je izginila v vežo,
od tam pa po stopnicah na pod-
strešje, kjer je stalo sredi pisane
šare nekaj praznih skrinj, ko-
lovrat in rjava zibelka. Obstala
je sredi temnega prostora, po-

Spomladi je vsak dan stala
pred hišo in gledala, kdaj bodo
priletele. V drobnih prsih jo je
stiskalo: Morda pa se ne bodo
več vrstile, morda so se ujele v
mreže... In ko jih je naposled
le pričakala, jih je pozdravila
kot stare znanke, potem pa je
vsak dan poslušala njihovo čeb-
ljanje in spremljala njihov drzni
let skozi podstrešno lino v jas-
nino neba.

Lastovke, njene prijateljice...
Saj prinašajo srečo — tako
ji je nekoč dejal očka, ko sta
sedela na peči in se pogovarjala
o njih. Potem pa se je očka ne-
kega dne poslovil in ga ni bilo
več nazaj. Toda lastovke so se
vrstile, in ker prinašajo srečo, se
bo tudi očka kmalu vrnil do-
mov...

Večkrat se je povzpela do
gnezda in gledala mladiče, kako
so odpirali kljune in postajali
vsak dan zgovornejši, hkrati pa
se je belala, da ne bi v lačni raz-
posajenosti popadali iz gnezd in
se pobili na trdih tleh. Bala se
je — a kaj je bilo to v primeri
z bojaznijo, ki jo je spreletela
danes, pred nekaj minutami, ko
so vdrli sovražniki v hišo. Morda
bodo preiskali tudi podstrešje,
našli gnezda in jih razdrli, izro-
pali...

Zrinila se je za črveno skrinjo
in poiskala lestev. Ko pa jo je
dvignila na rame, se je prestra-
šeno zganila in mrzel pot se ji
je zasvetil na čelu — med šaro
za skrinjo je zagledala obraz
mladeniča z rdečo zvezdo.

»Psst... Vzemj lestev in
pojdi.«

»Kako si prišel sem?«
»Za hišo sem splezal po zi-
du... Pojdi tja... k lastovkam!«

Ne da bi še kaj spraševala,
je vzela lestev in jo priložila
k tramu. Noge so se ji tresle,
srce ji je sililo v grlo. Nekaj ji
je reklo, naj bo tiho, kakor da
ni nikogar na podstrešju. Toda
na lastovke ni pozabila — že je
stegnila ročico v gnezdo, vzela
mladiča in ga spravila v pred-
pasnik. Stara dva sta ji prestra-
šeno frfotala nad glavo, mladiči
pa so čivkali in ju klicali.

Tedaj so priropotali po stop-
nicah vojak z naperjenimi puš-
kami. Med vpitjem je zaslišala
mater, ki jo je s trepetajočim
glasom klicala. Ni se oglasila.
Varno je zavila mladiča v pred-
pasnik in jih nežno pritisnila k
sebi.

Vojaki so bili že pri njej, ob-
stopili so jo in režali vanjo. Po-
vesila je oči in začela ihteti. Te-
daj je začutila na prsih roko.
Hoteli so, naj pokaže, kaj skriva
v predpasniku.

»Pustite jih, pustite... To so
moje lastovke.«

Roka pa je bila močna in ne-
usmiljena; ni se ji mogla izviti.
Mladiči so jezno cvrčali — enega
izmed njih je že zgrabila roka
in vsi pogledi so se uprli vanj.

»Ha, ha, ha...«
Mladič je zafrfotal in padel
na tla. Hotela ga je pobrati, te-
daj pa mu je okovar škorenj
stopil na drobne perutnice.

»Pustite ga, pustite...«
»Ha, ha, ha...«
Prišla je mati, da bi odpeljala
Marjetko, pa so jo pahnili stran,
da se je hitro zgrudila v kot.

Prebrskali so podstrešje. Mar-
jetka je zadrževala dih — že
sta dva rogovila okrog tiste sta-
re skrinje. Toda za čudo — ni-
kogar nista našla, vse je bilo
prazno. Kmalu nato je vsa de-
setina zapustila hišo. Marjetka
je zlezla po lestvi in spravila
mladiče nazaj v gnezdo.

Zvečer je nekdo spet potrkal
na vrata. Bil je partizan, ki ga
je bila Marjetka našla skritega
na podstrešju. Stisnil ji je roko
in dejal:

»Hvala ti, deklica, življenje
si mi rešila. Ko so te zasledo-
valci obkrožali in gledali tvoje
lastovke, sem se tiho splazil pod
kap in srečno ušel.« Marjetka
je odpeljala na vrt, kjer sta na-
brala šop rdečih rož za mrtvega
tovariša.

Jeseni so lastovke odletele in
potem se je zgodilo še mnogo
hudega. Toda spet je prišla po-
mlad in z njo so se tudi lastovke
vrstile v stara gnezda. Marjetki
so prinesle srečo: vrt okrog hiše
se je tako bujno razcvetel kakor
še nikoli dotlej — in nekega dne
se je na stezici med drevmi
prikazal očka z rdečo zvezdo na
kapi in s puško na ramu.

Franjo Godec

Zopet se bliža Dan mrtvih. Kakor vsako leto, tako bodo tudi letos
pionirji pomagali urediti in okrasiti grobove padlih partizanov in
talcev

LUČ IN SENCA

Senca je vedno blaga. Varuje
nam oči pred močno svetlobo in
nas v hudi vročini hladi. Naša
lastna senca nas spremlja.

Luč in senca sta se počasi
umirili in obstali. Zaradi svežega
senčnika je bilo v kuhinji svetle-
je in nihče ni več mislil na senco.

Tudi luč v kuhinji ima svojo
senco. Čez ves strop se razteza.
Tako smo se je privadili, da je
niti ne opazimo. Videli smo jo
razločno le, ko smo zamenjali
senčnik. Luč se je zagugala in
takoj nato smo jo prižgali. Zaža-
rela je v svojem novem, belem
senčniku, čez ves strop in čez
stene pa se je plazila senca. Tiho
je drsela po steni do tal in zopet
nazaj. Pokrila je Anki oči in jih
zopet odkrila.

»Aaaaa!« je zakričala Anka in
zbežala k mami. Skrila je obraz
v maminu krilo in se ni upala
ozreti. Senca jo je božala po
vratu in laseh in rada bi ji zopet
pokrila in odkrila oči. Čisto po-
časi, da bi je ne ustrašila. A svoje
lepe oči je Anka skrivala v ma-
mino krilo.

Le Anka se je še nekaj dni
ustavljala pod lučjo in nezaupljivo
gledala v strop.

Neki večer, ko je dišalo v ku-
hinji po sveži marmeladi in je
čepela Anka na tleh s svojo knji-
go, se ji je senca stisnila za
hrbet in jo nežno objela. Anka
jo je gledala in se ji umikala.
Senca pa se je ni spustila. Dobrkala
se ji je. Anka je vstala, tudi senca
je vstala. Anka je stegnila
roko in stegnila jo je senca. Anka
se je sklonila h knjigi, senca je
vso knjigo pokrila.

Anka je odšla spat, senca je
legla na steno poleg njene po-
stelje. Anke roke in senca so
slikale na steno zajčka, petelina
in osla.

Anka se svoje sence ni več
bala. Imela jo je rada.

Zjutraj sta odšli na sprehod.
Anki je sijalo v hrbet sonce in
pred njo je hodila senca. Senca
je bila dolga. Ko sta šli po mestu
čez Gradaščico, je Anka stegnila
roke in njena senca se je v vodi
umila. Ko se je tako umivala, so
priplavale race, dolgo so galege
proti mestu in se pogovarjale z
Anko.

Race so splavale in Anka je
odšla z mostu. Umila in zado-
voljna je hodila senca pred njo.
Prišli sta na travnik, tam raste
velika jablana, polna rdečih ja-
boljk. Anka je postala lačna in
rada bi si utrgala jabolko. Stopi-
la je na prste in segla z obema
rokama po njem. Senca se je
stisnila k njej in ji pomagala
utrgati sad.

Anka je sladko jabolko po-
jedla, potem se je ozrla, da bi
videla, kako visoko je že sonce.
Prav takrat ga je zakril oblak
in zgubila je svojo senco.

Ela Perodi

Nedeljski sprehod

V nedeljo sem bila na spre-
hodu v Tivoliju. Bilo je več
otrok. Eni so krmili ptice in ve-
verice, drugi pa so se igrali. Ve-
verice so zelo domače. Pridejo
tako blizu človeku, da mu jem-
ljejo hrano iz rok. Tudi golo-

bov ni manjkalo. Listje je že po-
rumenelo in se pordečilo. Bilo
je dosti divjega kostanja. Otroci
so ga z veseljem nabirali. Paz-
nik jih je kazil, da niso otroci na-
redili škod. Proti večeru smo
se vračali domov.

Aleksandra Nabernik
učenkica 3. razreda osnovne šole
na Ledinj

ZIVO PADALO

V vzhodnih delih Indije živi
veverica, ki jo je narava obda-
rila z nič več ni manj kot s
padalom. Vsi vemo, kako živah-
ne živalice so veverice, ki radi
skačejo z veje na vejo. Tudi ta
veverica ni izjema. Le ko skače,
se počuti bolj varno kot druge
veverice, prav tako kot se po-
čuti varnejša človek, ki ska-
če s padalom. Med veveričnim
telesom in njenimi nogami je
namreč razpeta široka koža, po-
rasla z gosto dlako. Koža visi ob
telesu, dokler veverica miruje.
Ko pa skače bolj na daleč, raz-
širj noge, koža se raztegne in
cela živalca postane — padalo.
Brž ko na pride na cilj, stisne
noge in padalo se spet zapre.

KDO JE MOČNEJŠI

Odpravil se je človek v goro,
na lov. Splezal je na visoko dre-
vo, v zasedo. Zapihal je močan
veter. Pod človekom je počila
veja in se odlomila. Pri padcu si
je zvil nogo in začel tarnati:

»Najmočnejše na svetu je dre-
vo. Glejte, vrglo me je raz sebe
in poškodovano sem si nogo.«

Drevo pa mu pravi: »Če bi
bilo najmočnejše na svetu, mi
veter ne bi mogel lomiti vej. Ve-
ter je najmočnejši.«

Pa je zatulil veter: »Hu-u-u!
Če bi bil najmočnejši, me ne bi
planina odbijala. Ona je najmo-
čnejša.«

Oglasila se je tudi planina. »Če
bi bila jaz najmočnejša, me ne
bi mogla drobna miška spodko-
pavati. Miška je najmočnejša.«

Pa je miška zavtilila: »Ne, ni-
sem najmočnejša. Če bi bilo tako,
me ne bi mogla mačka uloviti in
pojesti. Ona je najmočnejša.«

Zamijavkala je mačka: »Če bi
bila najmočnejša, me ne bi mogla
ujeti zanka iz vrvi. Vrv je naj-
močnejša.«

Vrv pa je dejala: »Močnejši od
mene in najmočnejši je nož, ki me
lahko prereže.«

Nož pove tako: »Če bi bil jaz
najmočnejši, me ne bi mogel
ognet raztaliti. Ogenj je najmo-
čnejši.«

Ogenj pa zasika: »Nad mano
je voda, ki me lahko pogasi. Ona
je najmočnejša.«

Voda zažubori: »Če bi bila jaz
najmočnejša, mi ne bi bilo treba
nositi čolna. Čoln je najmočnej-
ši.«

Pa se oglasi tudi čoln: »Motite
se. Če bi bil jaz najmočnejši, me
ne bi mogel rak pregristi. Rak je
najmočnejši.«

Rak pa odgovori: »Če bi bil
jaz najmočnejši, me ne bi mogel
človek ujeti, skuhati in pojesti.
Pravim, da je človek najmočnej-
ši.«

PRIPovedka o SENGU

Nekoč je jahal po cesti bogat
knez. Zagledal je, da mu prihaja
nasproti Senge (priljubljeni ju-
nak mongolskih narodnih pripo-
vedk). Pa si bogati knez domisli,
da bi Sengea malo potegnil.

»Hej, Senge, pravijo, da si
tako pameten in zvit, da lahko
vsakogar potegneš za nos. Daj,
stori tako, da bom prisiljen raz-
jahati svojega konja!«

Senge pogleda domišljavega
kneza, malo pomisli in reče:

»Ne morem te prisiliti, da raz-
jahaš. Toda, če stopiš zdajle s
konja, te lahko prisilim, da ga
boš spet zajahal.«

Takoj nato skoči knez s konja
in se zasmeje:

»No, na zemlji sem! Zdaj pa
le stori, da bom spet zajahal!«

»Eh, kaj bi si silil spet na
konja,« odgovori Senge, »ali ni
dovolj, da sem te pripravil do
tega, da si ga razjahaš?«

Knez je spoznal, da ga je
Senge zvito prelistal; ozmerjal
ga je z najgršimi besedami in
spet zajahal. Druga mu ni ka-
zalo, če je hotel pot nadaljevati.

»Vidiš, knez, zdaj sem ti iz-
polnil še drugo željo: spet si na
konju!« je še dejal Senge, se
veselo nasmejal in krenil svojo
pot.

PIKA V IZLOŽBI

Ej, trgovina tam v mestu stoji,
izložbe velike, izložbe ima tri.
A samo ena izložba od teh
ostala je Metki v oči.

Tam so medvedki in muce in backi,
lepi vozički, legavi pajaki,
a sredi med njimi kot najlepša slika
sedi na pručici punčka Pika.

Morda res ni Pika, morda je Daška,
no, kaj bi z imenom, saj je igračka.
Metka ji pravi: »Moja draga Pika,
tako si lepa in tako velika!«

Kaj, ko bi z mano odšla na dom,
prav res, lepo ti postregla bom.
Spala boš z mano v postelji beli,
lepo, lepo se bova imeli.«

A punčka Pika je brez besedi,
na pručici svoji sedi in sedi
z laski v kite povitimi,
z očki kot oglje črnimi.

Vendar nekaj se je zgodilo!
Se je v izložbi kaj premaknilo?
Metka gleda, a mimo nje
zdrsne pozdraveček: »Nasvidenje!«

A. Rijavec

NAŠA TETA IN NJENA TORBA

Kdo pod soncem ne pozna
naše dobre tete Lili,
saj prešmentana gospa
po vsem svetu rogovili,
cel milijon ljudi pozna,
koš prijateljcev ima
pa še torbo čudovito,
ki v njej sto čudes je skrito.

Tista torba več ni zame,
kot za vas je španska vas.
V njej je, če že ni salame,
prav gotovo vonj klobas,
pa orehi, sladkarije,
kakšen krog in kak kolač:
vse stvari v njo teta skriva
od slaščice pa do igrač.

Kraj tega in kraj denarja
v svoji torbi še ima
lističev za dva slovarka,
počehkanih sem in tja:
to Matjažu, tole Anki,
to gre v Moste, to na Vič,
vsem jalotom, vsaki znanči
kakšno reč, le meni nič!

Pa poslal sem neopazno
psa po torbo oni dan,
zdaj to čudo, nikdar prazno,
saj v omari skrito imam.

Kadar hočem, se napolni,
da mastim se kot le kaj,
s svojim imenom listke polnim
za sedaj in za nazaj!

Tone Pavček

»SLEPE MIŠI...«

Ovce pasel,
hitro rasel,
že sem mož postal.
Še medveda,
mesojeda
več ne bom se bal.
Tebe, mene
če zadene
smola — naj bo mož!
Ti, tam v sredi,
zdaj le vedi:
Ti lovil nas boš!

Manica

RDEČI NAGELJ

Za daljnim hribom tožen log,
tam lipo zeleni,
pod lipo to, to zeleno,
samoten grob leži.

Sred groba tam samotnega
trohni neznan junak,
svoboda našo branil je,
ubil ga je sovrag.

Na grobu, na tem zelenem,
zdaj nagelj rdeč cvetel,
ta nagelj znani, da spomin
junakom ne zamre.

Pa to ni nagelj, to ni cvet,
kar iznad groba rdi,
neznanega junaka to
je — darovana kri...

Danilo Gorinšek

Petelinji boj. Za ščit služi na-
pisna tabla iz časa vojne

ŽIČNICA na vrh MONT BLANCA

Skozi najvišjo goro Evrope so začeli kopati tudi predor

Miru in tišine na vrhu najvišje gore Evrope je konec. Odslej bo lahko prispel iz Chamonixa na vrh Mont Blanca vsak človek, tudi če na hribe sploh ne hodi. Peljal se bo namreč lahko z žičnico s hitrostjo 37 km na uro. Višinska razlika znaša 2800

Nobelova nagrada za medicino in filozofijo

Medicinsko-kirurški karolinški inštitut v Stockholmu je prisodil letošnjo Nobelovo nagrado za medicino in fiziologijo 52-letnemu švedskemu profesorju za biokemijo Hugu Theorellu. Nobelov odlikovalec je upravniki oddelka za biokemijo na Nobelovem inštitutu za medicino v Stockholmu. Najvišje znanstveno odlikovanje je dobil za svoje zasluge pri raziskavi fermentov (encimov). To so za človeško telo zelo važne snovi. Primeri za fermente so v slini in želodnem soku vsebovale snovi, katerih naloga je pospeševati pravilno funkcioniranje človeškega organizma.

Široko srce

Giovanni Volpini, ki sedi zaradi tatvine v nekem italijanskem zaporu, je pisal 20 dekletom, da je pripravljen poročiti se z njimi. Vseh 20 ga je uslišalo, mu poslalo slike in tudi denar. Slepac se bo moral znova zagovarjati pred sodiščem.

Leteči krožniki - poskusni baloni

Angleški profesor na univerzi v Bristolu Powel je v najvišjem nadstropju univerzitetnega poslopja pokazal skupini novinarjev, kaj so v resnici tako imenovani »leteči krožniki«. Rekel je, da gre za poskusne balone, s katerimi znanstveniki raziskujejo kozmično žarčenje. Strojovnjaki so takoli, ko so se pojavili prvi »leteči krožniki«, domnevali, da ne gre pri tem za nič nenavadnega ali celo nadnaravnega. Pač pa je to prvi primer, da je ugledni znanstvenik javno potrdil to domnevo.

Prof. Powel je eden najuglednejših angleških znanstvenikov,

metrov. Izgradnja te žičnice je zahtevala 10 človeških žrtv. Koliko so znašali gradbeni stroški, družba, ki jo je zgradila, noče povedati. Pač pa so njeni uradniki že izračunali, da bodo do konca leta 1973 vsi stroški že povrnjeni. Toliko bodo namreč po njihovih računih plačali ljudje, ki se bodo vozili na vrh najvišje evropske gore.

Izgradnja žičnice na Mont Blanc je bila nedvomno veliko tehnično delo. Graditelji so dosegli pri tem celo svetovni rekord, ker so napeli najdaljšo prostoro visoko žično vrv. Prvi del te žičnice je speljan od Chamonixa (1804 m nad morsko gladino) do srednjega postajališča v višini 2317 m. Za ta del potrebna žična vrv je dolga 2527 m, debela 55 mm, tehta pa 34 ton. Pritrjena je na štirih stebrih; najvišji med njimi je visok 58 m. Na tem delu žičnice vozijo vagončki, v katerih je prostora za 80 potnikov.

Od srednjega postajališča so napeli 3000 m dolgo in 51 mm debelo žično vrv, težko 40 ton in segajočo do vrha grebena Mitagsnadel. Postajališče je 3842 m nad morsko gladino. Na tem delu žičnice vozijo manjši vagončki. V vsakem je prostora za 50 potnikov. Od tod do vrha Mont Blanca ni več daleč. Že s tega postajališča je krasen razgled na vse strani. Očem se odpirajo slikovite panorame švicarskega, francoskega in italijanskega alpskega sveta.

V Chamonixu upajo, da bo imel Mont Blanc odslej mnogo obiskovalcev in da bo tujski pro-

Storklja s stekleno nogo

V nürnberškem živalskem vrtu imajo storkljo z nogo iz nezdobljivega stekla. Ko je bila še mlada, se je zapletla v žično omrežje in si eno nogo tako poškodovala, da so ji jo morali odrezati. Letos poleti je hodila z lahko bambusovo protezo, zdaj pa so ji napravili stekleno nogo, ki tehta samo 45 gramov. Storklja se počuti z njo zelo dobro. Njena »roditelja« jeseni ne odletita več v tople južne kraje, marveč ostaneta tudi čez zimo doma. Neki prijatelj živali ju krmi pozimi s slaniki in konjskim mesom.

odlikovan z Nobelovo nagrado. Rekel je, da so poskusni baloni izdelani iz polietilena in da merijo v premeru 30 m. Opremljeni so z različnimi aparati in veter jih nosi v povprečni višini 35 km. Njihovo premikanje beleži radarska naprava. Ko znanstveni instrumenti izpolnijo svoje poslanstvo, jih posebna naprava vrže iz balona. Tudi njihovo padanje beleži radarska naprava.

Velik most

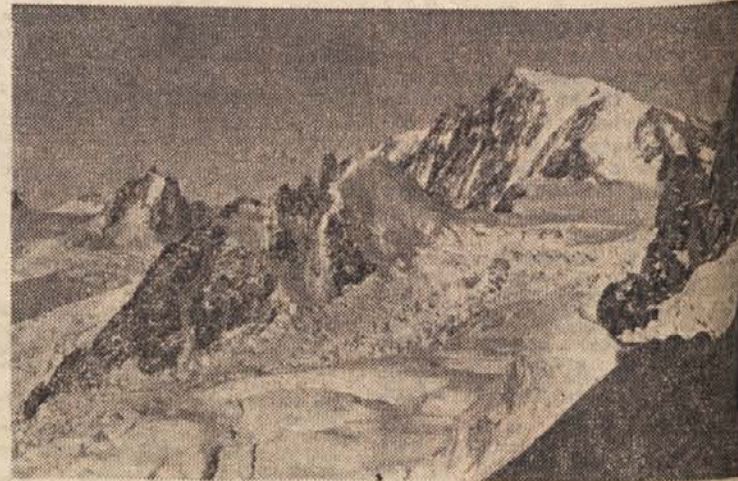
V Michiganu v ZDA grade most, ki bo dolg 8 km. Vezal bo dve obali. Konstrukcije novega mostu so visoke nad 160 m.

met znatno narasel. Že za letošnjo zimsko sezono pričakujejo mnogo tujcev. Žičnico so sovražno sprejeli gorski vodniki, ker bodo morali mirno gledati, kako se bodo ljudje vozili na vrh Mont Blanca brez njihove pomoči. Odkar sta Balmat in Paccard avgusta 1786 prva priplezala na vrh Mont Blanca, so alpinisti utrlj nanj več bolj ali manj napornih in strmih poti tako, da ta tura ni posebno naporna niti nevarna. Zato so imeli vodniki čedajje manj zasluzka, odslej pa bodo najbrž primorani sploh lotiti se kakega drugega dela.

RAZEN ŽIČNICE SE PREDOR

Prve dni oktobra so začeli kopati predor skozi Mont Blanc. Dolg bo kakih 12 km. Predor bo imel jajčasto obliko in cesta

skozenj bo široka 7 m. Gradbena dela naj bi bila končana že leta 1957. Višinska razlika med Francijo (1290 m) in Italijo (1580 m) povzroča naravni zračni tok. Vsako sekundo bo teklo skozi predor 76 kubikov zraka. Zato bodo posebne naprave za zračenje odveč. Celotno ob najživahnejšem prometu količine ogljika v zraku ne bodo nevarne človeškemu zdravju. Pač pa bodo morali zgraditi v predoru naprave za ohlajanje, ker bi sicer znašala temperatura v njem kakih 40°C. Na vsakih 100 m bo v predoru izogibalnice s telefonskim priključkom. S fotoreleji bodo iz centralne opazovalnice natančno kontrolirali vožnjo motornih vozil skozi predor. Cesta iz Zeneve do Turina se bo skrajšala tako od blizu 800 na kakih 270 km.

Mont Blanc

Geofizikalno leto

Približno 1000 znanstvenikov iz 13 dežel se bo napotilo v geofizikalnem letu 1957 na področje Arktike, kjer se bodo udeležili znanstvenih raziskav. Podrobnosti o tej veliki akciji znanstvenikov so obravnavali nedavno na sestanku delegatov iz 39 dežel v Bruslju. Francoski profesor Lacravelle je izjavil, da odplujejo prve polarne ladje že v prihod-

njih mesecih iz Francije, Velike Britanije in Argentine proti jugu. Njihove posadke bodo začele že zdaj graditi arktične postaje, na katerih bodo delali znanstveniki v okviru mednarodnega geofizikalnega leta. Na vsem svetu bo sodelovalo pri tem 780 postaj. Znanstveno delo bo trajalo od julija 1957 do decembra 1958.

TOKIJSKI RAZNAŠALCI

testenin

MED NJIMI SE ODLIKUJE ZLASTI EDEN, KI PREPELJE VSAK DAN DO 1000 OBROKOV

V času, ko Japonci kosijo in večerjajo, je vsak dan videti na tokijskih ulicah čudne postave, značilne za razmere v glavnem mestu Japonske. Čvrsti, izurjeni fantje prevažajo na kolesih posode z rezanci. Kdor jih vidi prvič, bi mislil, da gre za kolesarske ekvilibriste, izredno gibčne in spretno fantje, ki razkazujejo po mestu svojo presenetljivo spretnost v kolesarjenju. Na desnih ramah namreč drže cele stolpe posod z rezanci, z levo pa drže krmila.

To so uslužbenci prodajaln oziroma javnih kuhinj, ki vozijo v uradniški okraj obedne večerje. Japonski uradniki kosijo in večerjajo večinoma kar v pisarnah. Jedo v glavnem testenine, ki so v primerjavi z drugimi živilji poceni, ker so oproščene tudi davkov. Od drugih živil morajo namreč potrošniki plačevati poseben davek. Uradnikom prineso testenine za obed in večerjo kar v pisarne, da jim ni treba nikamor hoditi in izgubljati časa.

Najspretnost med raznašalci rezancev in drugih testenin je 25 letni Hirokazu Maeda. Če ne pihava veter, drži na desni rami do 120 posod z rezanci in jih

pelje v pisarne. Vsak dan prepele do 1000 obrokov, ki tehtajo kakih 400 kg. Biti mora res spreten, da lahko s tolikšnim in tako nerodnim tovorom kolesari po živahnih tokijskih ulicah, po katerih kar mrgoli motornih vozil. S tem poslom se skvarja že sedem let, pa se mu je samo enkrat pripetila nesreča, da ga je zadela od strani ameriški avto, tako da so se vse testenine razletele po tleh.

Rak na pljučih se širi

Profesor za kirurgijo dr. Alton Ochsner, ameriški strokovnjak za raka, je v New Yorku izjavil, da dobiva rak na pljučih že epidemične oblike. Ta vrsta raka zahteva zdaj že petkrat toliko človeških žrtv kakor pred 25 leti. Po njegovem mnenju so krivi ljudje sami, ker preveč kade. Nikotin je namreč glavni povzročitelj raka na pljučih.

Za abstinenco med šoferji

V Angliji imajo šoferji, ki so člani društva abstinentov, pri zavarovanju za primer nesreče 15 % popust. Zavarovalnice imajo vzlic popustu od njihove abstinence znatno korist. Odkar nudijo šoferjem to ugodnost, je namreč prometnih nesreč, ki jih zakrivajo abstinenti med šoferji, za 37 % manj, kakor drugih nesreč, ko šofirajo šoferji, ki niso abstinenti.

Premalo žensk na Novi Zelandiji

Na Novi Zelandiji je mnogo več moških kakor žensk. Da bi to nesorazmerje vsaj nekoliko izravnali, je odpotovalo v Evropo posebno odposlanstvo, ki bo v Avstriji in Nemčiji zbralo po 500 žensk, če se bodo hotele prostovoljno preseliti v Novo Zelandijo in delati tam v tovarnah, bolnišnicah ali gospodinjstvu.

Peš čez Rokavski preliv

Plavati čez Rokavski preliv zdaj že ni več nič posebnega, pač pa je nekaj nenavadnega priti čezenj peš. Belgijski potapljač Viktor van Lend, star 33 let, meni, da bi lahko prišel čez Rokavski preliv, če bi imel varen oklep, zadostno zalogo kisika in hrane ter po kablu zvezo z ladjo, ki bi ga vodila. Po njegovem mnenju bi trajala pot čez preliv dva dni. Treba bo počakati, da bomo videli, če se ni mož zmotil.

»Ali ste na počitnicah mislili tudi name?« vpraša oče, ko se žena z otrokoma vrne.

»Seveda smo, očka. Poleg nas je sedel v jedilnici gospod, ki je zmeraj zabaval na jed. In mamica je vsakokrat rekla: natančno tako, kakor naš očka.«

»Moj mož je pri telefonu... pravi, da je pri tebi!«

»Mamica, kakšne živali pa so to?«

»Svinje, otrok moj.«

»Kako jim pa pravijo, če so snažne?«

ČAS VOLKOV

Pripoveduje: JANEZ KLEMENČIČ
Riše: MARJAN AMALIETI

121. Vedel je, da ne more konju več pomagati, zato se je obrnil in na vso moč hitel po visokem snegu. Ko je bil v varni razdalji od volkov, se je za prvim ovinkom spustil na cesto. Tu je bilo že shojeno in je lahko hodil hitro. Namenil se je do bližnje vasi, kjer bi dobil pomoč, se vrnil in pobil čimveč volkov. Pot je bila dolga in naporna, saj sta poprej s konjem potrebovala dobre pol ure. Minila je skoraj ena ura, preden je ves zasopel planil v prvo hišo.

122. »Volkovi so tu!« je povedal brez sapa. »Konja so mi napadli in ga raztrgali, medtem ko sem snam pokladal seno.« »Ježsi!« je kričnila postarna ženska, ki je sedela za mizo in izbirala fižol. »Kje pa so? Ali so blizu?« »Pod gozdom sode je povedal logar,« skoraj eno uro od tod. »Vsem sta stopila v hišo dva odrasla fanta.« »Stane, Rudi,« jima je zaklicala ženica, ki se je bila medtem že znašla, »hitro obvestita ljudi. Volkovi se tu!« Naj se oboježijo, da pojdemo nadnjet, je logar zavpil za njima.

123. Minilo je komaj četrti ure, ko je odšla večja skupina ljudi z logarjem na čelu po zasneženi cesti. Dva sta imela puške, drugi pa so bili oboroženi kar z lopatami, vilami in sekirami. »Odkod so se vzeli?« je ugibal eden. »Moj oče se še spomni, kako so se v njegovih mladih letih prav vsako zimo pojavljali okoli vasi,« je povedal drugi. »Celo v var so prišli nekoč.« »Psst!« je svaril logar. »Ne govorite in stopajte previdno. Vsak čas bomo tam.«